

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimæ Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

Artic. VI. Fructus hujus Consultationis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

Petrus de
Natalibus
lib. 3. c.
207.

Prodigium
Hospitali-
tatis in ar-
bore.

Abbas Joannes, cum proficiscere-
tur è Syriâ in Italiam, charitative
receptus fuit in domo piæ cujus-
dam viduæ; non constat adhuc,
qualem remunerationem acceperit
ipsa à DEO invisibiliter: Sed San-
ctus Abbas prosequens iter suum,
cum aliud hospitium non veniret,
admonitus fuit ab Angelo, ut re-
ciperet se sub quandam arborem,
quæ ob hyemis intemperiem ob-
tecta tunc erat nive & clacie; sed

mox ubi eo, quo potuit, modo
suam erga hunc peregrinum exer-
cuit hospitalitatem, ingenti cum
miraculo, recepit omnem, quem
tempore verno hauerat, & virore
& vigorem, totaque apparuit eo-
rum amicta floribus. O potentiam
admirabilem hospitalitatis, quæ
operata est luculentum hoc prodi-
gium; quot mira operatis in-
visibilia, quæ igno-
rantur!

ARGUMENTUM.

Fructus hujus Consultationis.

ARTICULUS VI.

ADvertebam Mactinam avi-
dis excepisse auribus totum
hunc discursum; sed no-
tabam quoque, ipsam magnam si-
bi intulisse vim. ut tanto tempo-
re suam contineret linguam, quo
siebat, ut moreretur quasi præ lo-
quendi desiderio. Volens igitur
ipsius delinire pœnam, conver-
sus ad ipsam interrogavi. Quid
videtur tibi de eo, quod dictum
est? profecto, respondit, admi-
rabilis Sanctæ Annæ videtur felicitas,
quod receperit, & tanto tempo-
re hospitium præbuerit Matri DEI,
& Filio ipsius Unigenito in domo
suâ: Verum si velis, majori fru-
eris felicitate, quàm fortunata hæc
hospita. Et quid faciendum?

Benè degusta dulcorem magni-

ficæ hujus promissionis, quàm JE-
SUS Christus facit in Evangelio: ^{Joan. 14}
*Si quis diligit me, Pater meus dili-
get eum, & ad eum veniemus, &
mansionem apud eum faciemus.*
Ne amplius invidas Sancto Joa-
chim & Sanctæ Annæ de eâ; quæ
potiti sunt felicitate, recipiendo
Beatissimam Virginem & adorand-
um ipsius Filium in domo suâ:
Ecce omnes tres Personæ adorand-
æ Trinitatis, Pater, Filius & Spi-
ritus Sanctus promittunt tibi, quod
venire velint ad te, & habitare
non solum in domo tuâ, sed in te
ipso, in corde tuo, in penetrali-
bus animæ tuæ, si amaveris DEUM.
An benè capis felicitatem summam,
quàm tibi hæc verba pollicentur?
an credis illa firmiter? Tam vera
sunt

sunt ipsa, quam verus est DEUS, qui illa pronuntiavit; non alio tibi opus est, nisi amare DEUM, & amare illum ex toto corde tuo. Et ecce sponsonem, quã se obligavit: si quis diligit me, veniemus ad eum, & mansionem apud eum faciemus.

Sed quã ratione, respondit mihi, amabimus ita DEUM ex toto corde nostro, nos, qui sumus in medio mundi, ubi tot ac tanta videmus, à quorum amore vix nos poterimus continere? si amem DEUM ex toto corde meo (qui dicit totum, nihil excipit) & sit totum cor meum, & totus amor meus est pro DEO solo, nihil residuum erit, quod amem; quam vim deberem inferre mihi; Et quantam erga amicos meos incurrerem ingratitude notam? quã ratione fieri possem tam insensibilis, & omni carere amicitia in vita humanã? Quantum ad me, abstinere ab illius amore non possum, quod amabile mihi videtur. Haud abnuo, amabilem esse DEUM; fateor etiam, amandum ipsum esse super omnia, sed amore valde spiritali, qui non magis percipitur, quã percipitur ipse DEUS; & hoc non impedit; quin amemus cetera omnia ex toto corde nostro & amore admodum sensibili. Dicebat ipsa hoc cum certã quãdam complacentiã, quã haud parum oblectabatur, putans se bene dicere; cum tamen loque-

retur reipsã juxta effeminatissimum spiritum mundi, quem sequuntur ii, qui contenti sunt dare cogitationes & imaginationem DEO, dum consecrant omnem affectum & effectum amoris sui creaturis.

Sed hæc omnia me non turbant, interumpit Macrina, non sum assueta omnibus hisce abstractionibus; permitto omnem libertatem amanti cordis mei erga id omne, quod videtur amabile, modò malum non sit; non enim est anima mihi, quæ facta sit ad amandum: malum dicitur mihi, DEUM esse bonum super omnia bona, quem etiam super cetera omnia amare cupio; sed bonum hoc est bonum spirituale, quod non video; non possum igitur id amare, nisi amore quodam spiritali, quem non percipio: sed propriis meis oculis aspicio creaturas, quæ admodum amabiles mihi videntur, ultra quod perfectiones habeant plurimum considerandas. Novi insuper me amari ab illis, & idcò continere me non possum, quin redamem illas; Et si hanc illis non redderem justitiam, arguere me ipsum deberem ingratitude & ignavia, quod nec volo, nec possum. Et hæc ratio, judicio meo, tenenda est cunctis hominibus honoratis; Et dicas, quidquid volueris, nunquam immutaveris hunc usum, qui invaluit pãne in universo orbe.

Deceptio eorum, qui putant se bene amare, dum amant bonum naturaliter.

Homines
mundani
capere non
possunt ve-
ritates divi-
nas.

O quàm verum est, hominem animale non percipere ea quæ DEI sunt! quàm difficile est homines vitæ purè naturali assuetos, qui non nisi rationibus reguntur humanis, qui non nisi proprias sequuntur inclinationes, vel torrentem consuetudinis humanæ! quàm difficile est, inquam, declarare illis ea, quæ DEI sunt! Eheu! quàm procul ab illis absunt! attolluntur enim hæc magis super illa omnia, quàm attollatur cælum super omnem terram: Verum est id, quod dicitur, quòd ad inveniendum DEUM oporteat amittere terram, & ad degustandum paulisper veritates divinas & æternas, renunciandum sit sensui naturali, cujus ductum & dictamen plerique sequuntur hominum. Adniti volebam, ut errore eximerem hanc personam, illamque deducerem eò, ut aperiret oculos veritati; ideo dixi ipsi.

Tu, quæ ita dividere præendis amorem tuum DEUM inter & creaturas, an defendere poteris in iudicio ejus, quòd custodièris juxta id, quod debes, maximum præceptum legis ipsius, obligantis te verbis tam formalibus, tam evidentibus, tam efficacibus? *Diliges Dominum DEUM tuum ex toto corde tuo, ex totâ animâ tuâ, ex totis viribus tuis.* An intelligis hoc benè? dicit, ex toto cor-

de tuo; Non dicit, ex parte cordis tui, sed requirit totum cor, id est, totum amorem cordis pro se solo, & non partem, quam ipsi dare volumus, ut demus alteram creaturis: an benè capis, hoc esse præceptum, & non simplex consilium? dicit tibi, quòd hoc sit primum & maximum mandatum legis, quòdque consequenter obliget tam strictè, ut quicumque id non servaverit, damnandus sit in æternum? An negabis hanc obligationem? probè vides, id esse impossibile, nimis enim luculenter declaratur in lege: An ergò dicere audeas, quòd satisfaceris illi, quando diviseris amorem tuum DEUM inter & creaturas? Et omnes illi viti honorati, qui ita amant, uti tu dicis, an assecurare se possunt, quòd benè ambulent in viâ salutis suæ.

Advertebam probè, veritates has dissipasse ratione quâdam tenebras illius, cui verba faciebam, ipsamque non amplius ita firmiter sicut ante, suis inhzere regulis, placitis & effatis, cum obmutuerit & manserit absque verbo. Sed videbatur, ipsius oculos esse offusos nimio lumine; ideo permisi ipsam se colligere paulisper, illasque veritates degustare melius, & penitentiâ ponderare. Et hæc ratione finem fecimus nostræ Consultationi.